

Vedno in povsod nas torej spremljaj ta dvojna misel: služabniki smo veličastnega, neskončno svetega in dobrega Gospoda, ki nas vedno in povsod opazuje, kako mu služimo!



Boštjanov Andrejec in Žagarjev Jakec.

Zagarjev oče so gradili novo hišo in za to je bilo treba kamenja. Lesene hiše niso marali, zlate pa niso mogli postaviti, ker — — — no, saj veste! Kamenja so imeli dovolj, saj ni bilo tam v „Grči“ drugega kakor samo kamenje. Ker se je pa še držalo skupaj, ga je bilo treba razdrobiti, in zato so morali imeti smodnika.

Kupili so ga poln lonec ter ga prav varno skrili v podstrešje, kamor so hodili po potrebi ponj. Njihov sin Jakec, dvanajstletni nepridiprav, jih je večkrat oprezoval. Nekega dne, ko je slutil, da bodo šli oče zopet v podstrešje, se je zmuznil gor ter se skrnil. Hotel je videti, v katero omaro devajo oče smodnik in kam polagajo ključ.

Nedolgo, in prišli so.

V silnem strahu je bil dečko, kajti bal se je, da ga opazijo oče, ki so mu tako strogo zabičali, naj ne hodi v podstrešje. Pa — niso ga opazili.

Ko se je čutil Jakec dovolj varnega in so oče odšli, se je splazil izza dimnika, poiskal ključ ter smuknil k omari. Ej, koliko je še bilo tega črnega prahu v loncu! A kam bi ga skrnil? V klobuk!

Eno pest, dve, tri — saj ne bodo nič opazili! — Štiri . . . osem . . . Dovolj ga bo, več kot polovica klobuka ga je bilo.

Sedaj pa brzo doli! Šlo je po sreči. Oče so odšli v kamnolom, mati pa so bili tam v vrtu, a bili so zamišljeni v delo. Mogoče jih je skrbela Jakčeva bodoč-

nost? Kdo ne pozna ljubečega materinega srca? Nič niso opazili! Kmalu je došel Jakec na pašnik, kjer je pasel krave njegov najboljši prijatelj in največji nepridirav v vasi, Boštjanov Andrej.

„Ali si ga dobil? Koliko? Pokaži sem!“ je hitel izpraševati Jakca, in oči so se mu iskriale, videč pol klobuka drobnega smodnika.

„S čim bova pa zažigala?“ vpraša Jakec.

„S čim? Ne veš, s čim zažigava cigarete? Ne boj se, imam vžigalice!“

Pa vzame iz klobuka za orehovo lupino smodnika, ga nasuje na kamen ter zapali z vžigalico.

Piff! je zapršilo, gost sivkast dim se je vzdignil, a na kamnu ni ostalo ničesar. Le zažigalec je bil malo opaljen.

Tudi Jakec je vzel smodnika in ga zažgal.

Zakadilo se je prav tako in puhnilo.

„Veš kaj?“ pravi Jakec, „Andrejec, zažgi ves smodnik naenkrat! Ga pa še dobim.“

V hipu ga je vsul na kamen ter se vsedel poleg njega. Andrej pa je vžgal vžigalico ter se približal kupu smodnika.

Dva, tri hipe, in zaiskrilo se je pod vžigalico, a še isti trenotek se je zabliskalo kot ob nevihti, in gost, dušeč dim je zakril pašnik . . .

Kravi, ki sta se v bližini pasli, sta prestrašeni zbežali proti gozdu.

Kos, ki je tamkaj na grmu prepeval, je utihnil, in dolgouhi zajček, ki je spodaj kimal, jo je pobrisal po gozdu, nevede, kaki sovražniki ga preganjajo . . .

Veter je kmalu razgnal dim. Takrat je pa vstal poleg očrnelega kamna Jakec ter pogledal naokrog. Prav tik kamna je ležal na hrbtu Andrej, v obraz črn, kakor sam Bognasgavaruj, a po temenu brez las. Premikal se ni.

„Kaj pa, če je mrtev?“ je zastokal Jakec in — zbežal v gozd — — —

Andrej je pa ležal mirno, nepremično . . .

Žagarjevemu očetu se je takoj zdel sumljiv tisti dim, ki se je pokazal nad pašnikom, potem pa zopet naglo zginil. „Če je deček zakuril“, so dejali samisebi,

„bi se še tako kadilo!“ Hiteli so tja in našli Andreja. Obstali so za trenutek, kajti šinilo jim je takoj v glavo, kaj se je zgodilo. Pred oči jim je stopila ječa, ki jih je čakala, ako je deček mrtev, ker niso dovolj čuvali nevarnega smodnika. Toda, glej, Andrejec se je začel gibati. Odprl je oči, ki k sreči niso bile poškodovane, nato pa je vstal in — jel bežati.

„Kje je Jakec?“ so prašali oče.

„Ne vem!“ je bil odgovor.

„Čakaj, te bom že ozdravil!“ so mu zapretili oče ter se ozrli na bližnji leskovi grm.

Deček pa, ki je slutil, kako zdravilo bo zanj, je bežal na vso moč proti domu.

Kako sta se doma pogledala, ne bom pravil. Tudi ni težko uganiti, kaki so bili nasledki te opeklina po obrazu.

Teta njegova so pravili, da ni cele tri dni in noči očesa zatisnil, kajti peklo ga je, da je neprenehoma kričal.

Ko pa je prišel čez več dni v šolo, se otroci niso mogli dovolj nasmejati njegovemu še vedno očrnelemu obrazu, pa plešasti glavi.

Jakca so pa našli oče šele drugo jutro — spečega na svinjaku. Prejšnji dan ga niso dolgo iskali, kajti Cestnikov Peterček jim je povedal, da ga je videl v gozdu zdravega.

Ko so ga torej oče zjutraj zasledili, so stopili molče k grmu, pa si poiskali les za „piščalko“, ki je malo pozneje žvižgala v vseh mogočih načinih jako žalobno pesem.

Miloš R.

